

pjesnika i dobrih pjesama). S jedne strane promijenio se način shvaćanja, s druge i poezija je u svojoj »emancipaciji« devalvirala, izgubila je samokritičnost.

Marić je ostao pjesnik svoga djetinjstva; iako su mu pjesme iz raznih razdoblja, stil mu i tematika vuku korijene iz ranog perioda naše međuratne poezije. Vrijeme na nj nije puno djelovalo. Forma mu je, prema načelima stare poetike, bitna: stih vezan, rima izravno sredstvo. I mada varira ritam i oblik, u osnovi tka uvijek na staru žicu. I sadržaj mu je, u vezi s tim, ovisan o klasičnoj retorici, koja je preporučivala da se pjeva samo o uzvišenom sujetu, o plemenitim stvarima.

Zbirka je, tako, inspirirana religioznim ili, bolje, nabožno-religioznim temama i sadržajima. Malo je drugih motiva, a i ti su, kao npr. intimna osjećanja i izbor zvanja, vezani za osnovnu orijentaciju. Priređivač ovog izdanja prof. Lončarević uvrstio je nekoliko ciklusa. Njihovi naslovi najbolje predočuju tematiku: *Prvi proplamsaji*, *Bože, divan li si*, *Narod Gospi vjeran*, *Poetska proza* (uglavnom božićni motivi), *Put k prijateljima*, *Naša* (đakovačka) *katedrala*, *Samo se pjesmom može reći to* (božićna poezija), *Proljetna svanuća* (uskrсне inspiracije).

Jednom sam kritično pisao, da forma i sadržaj ne određuju vrijednost poezije. To je danas dovoljno jasno. Ovdje u to ne bih ulazio. Dr. Marić ne pretendira, sigurno, na velikog pjesnika; stoga i nije tražio inovacije i nove oblike. Ostao je vjeran svom mladenačkom zanosu i prirođenom pjesničkom čuvstvu. Draži su mu dojmovi, ritam i deklamacije nego dubinski vrtlozi poetskih konotacija. Pjesnik čuvstva našao je svoje izričaje u toplim riječima svog životnog opredjeljenja. Vjera mu je glavni orijentir i osnovno nadahnuće. S njom živi i osjeća, sasvim spontano i djetinji iskreno te osjeća je prelijeva u pjesmu.

Jednostavna je stoga Marićeva poezija, puna osobnih zanosa i lepršavih riječi, koje se u svojoj jasnoći pretvaraju u unaprijed poznatu strofu. Zgodna je za recitacije, ali bez dubinske tajnovitosti postaje jednobojna, jednodimenzionalna — suviše jasna. Takva poezija danas nije u modi. No, moda nije nikakvo mjerilo. Mjerilo je negdje drugdje: u istinskom nadahnuću i pregnantnom pjesničkom suglasju, u autentičnosti pjesme, što nadilazi akustiku riječi.

SIMPOZIJ O Č. M. MARIJI PETKOVIĆ-KOVAČ

Atanazije J. Matanić

Kao što je poznato, časna majka Marija Petković-Kovač rođena je u Blatu na Korčuli 10. prosinca 1892, a umrla je u Rimu 9. srpnja 1966. U svom je rodnom mjestu osnovala družbu Kćeri milosrđa dne 5. listopada 1920. Danas je njezina Družba proširena u domovini i u svijetu. I upravo je njezina Družba u povodu 20. obljetnice smrti svoje utemeljiteljice organizirala znanstveni simpozij i liturgijsko slavlje u njezinu čast.

Sve se odvijalo u Rimu. U subotu, 22. studenoga 1966. održan je znanstveni skup u prostorijama papinskog ateneja Antonianum, dok je liturgijski dio obavljen 23. studenoga u hrvatskoj nacionalnoj crkvi sv. Jeronima. I na jednom i drugom dijelu bio je prisutan značajan broj članova hrvatske kolonije u talijanskom glavnom gradu. Koncelebraciju je predvodio msgr Đuro Kokša, koji je predstavljao naš domovinski episkopat i uzoritog kardinala Franju Kuharića.

Na znanstvenom dijelu održano je šest stručnih predavanja te pozdravna i zaključna riječ. Predavači su izložili nekoliko važnih radova za upoznavanje i vrednovanje rada i života časne Majke Marije Petković. Osvijetljene su slijedeće teme i pitanja: društveno, gospodarsko i vjersko stanje Blata na Korčuli na prijelazu iz devetnaestoga u dvadeseto stoljeće (Ivan Protić), duhovnost i duhovni život č. majke Marije Petković-Kovač (Atanazije Matanić), pedagoška misao i radinost časne Majke (Ratko Perić), misijske ideje i rad časne Majke (M. Ksenija Režić), učinak Majčine karizme u Južnoj Americi (M. Elektra Bottino, pokrajinska poglavarica Kćeri milosrđa u Južnoj Americi) i molitveni život č. majke Marije Petković (Božidar Nagy). Uvodni je pozdrav izrekao biskup Kokša, a zaključnu riječ vrhovna poglavarica Družbe č. m. Marija Goretti Krznar. Simpozij su vodili naša dva rimska profesora: dr. Stjepan Krasić OP, s Angelicum, i dr. Ivan Fuček DI, s Gregorijane. Sve je bilo na zavidnoj visini.

SLOVO, SVEZAK 36/1986.

Drago Šimundža

Časopis Staroslavenskog zavoda »Svetozar Ritig« *Slovo* glavna je smotra naše glagoljske baštine, književnosti i kulture. Ugledni znanstvenici, članovi Zavoda i vanjski suradnici, godinama — do sada je izišlo 36 svezaka — prezentiraju i osvjetljaju u *Slovu* važnost i značenje naših glagoljaša, korijene i tkivo glagoljskih kodeksa, liturgijskih obrazaca, i njihove duhovne plodove u cjelokupnom korpusu naše nacionalne kulture. Bogata je to riznica, prava mala biblioteka o našem glagoljaškom nasljeđu i ćirilometodskoj tradiciji u hrvatskom narodu.

Iako *Slovo*, kao znanstvena smotra, najbolje prezentira samo sebe, prigoda je da uz ovaj svečani svezak odamo priznanje njegovim pokretačima, suradnicima, Zavodu i njegovim voditeljima. Izvrсна je ovo edicija koju bi trebale imati sve naše biblioteke i mnogi župski uredi. Jer, *Slovo* je po svojoj naravi smotra našeg duhovnog, religioznog i kulturnog entiteta kroz stoljeća, spojnica

prošlosti i sadašnjosti u duhovnom jedinstvu naroda i vremenā.

Ovaj svezak je studiozno pisan i stručno ureden. U njemu su, u stvari, sabrani radovi — prvi dio — s Međunarodnog simpozija, koji su 1985, u povodu 1100. obljetnice smrti sv. Metoda, organizirali JAZU i Staroslavenski zavod na temu *Ćirilometodsko kulturno-književno nasljeđe u Hrvata*. Suradnici su znanstvenici iz naše i nekoliko evropskih zemalja. Tematika je opća, različita profila, ali je bitno vezana uz navedenu temu. Glavna urednica je prof. Anica Nazor.

U prvoj, uvodnoj studiji u ovom svesku R. Katičić, na temelju papinskih pisama i nekih drugih dokumenata, izlaže nauku ili, bolje, pravovjerje sv. Metoda. Činjenica je da su rimski pape podupirali i branili djelo Slavenkih apostola. O odnosu Rimske kurije prema Sv. Braći piše J. Bratulić. I stranci se zanimaju za našu glagoljsku baštinu. J. Schütz obrazlaže problematiku života i rada sv. braće Ćirila i Metoda; G. Fermeglia raspravlja o staroslavenskim prijevodima te, u drugom prilogu, o glagoljskom i ćirilčkom pismu; prema njegovim je podacima glagoljsko starije od ćirilčkoga. Z. Hauptova analizira Naumova *žitija*, dok — da navedemo samo još dva-tri autora — B. Grabar obrađuje staroslavenske prijevode u hrvatskim kodeksima, M. Pantelić *Bečke listice*, a L. Moszynski *Omišaljski evanđelistar*. Sve odreda važne teme; ima takvih u ovom svesku još desetak. Stručnjaci su, akribijski pisane; čine važan korpus studija o našoj ćirilometodskoj baštini. U jednu riječ, svezak je vrlo bogat; svojim sadržajem i stilom potvrđuje ugled Zavoda i tradiciju koju *Slovo* nastavlja i osvjetljuje.